

Mitä puiden takana on? Ovatko äänet, jotka joskus kuulen uniini sieltä peräisin? Oksat rasahtelevat jalkojeni alla, mutta en välitä. Kuljen kohti outoa meteliä. Ääntä joka kantaa pitkälle, niin pitkälle että se sai minut vaeltamaan. Meteli peittää aiheuttamani äänet. Kuljen tuulen alapuolella, rungolta toiselle työntäen niitä käsilläni syrjään. Hyödynnän tarkasti kuun heijastamat puiden varjot. Tämä alue ei ole minulle ennestään tuttu. En koskaan ole ollut tässä osassa metsää. Nojaan puunrunkoon ja työnnän sitä hieman sivuun nähdäkseni paremmin. Aukio, jonka keskellä seisoo neliskulmainen räikeän punaiseksi värjätty rakennelma. Rakennelman ympäristö on pilattu. Metsä kaadettu, ruoho kitukasvuista, mutta silti vihreää. Aukion toinen puoli rajoittuu järveen. Seison paikallani ja sulaudun varjoihin. Kuuntelen tarkasti rytmikästä ulinaa, joka taukoaa tietyin välein muutaman sydämenlyönnin ajaksi ja alkaa hieman erilaisena uudestaan. Taukojen välissä on muita ääniä, melkein kuin joku nauraisi, mutta ei ihan. Se on luonnottoman kimeää kuin joku esittäisi nauravansa. Miksi joku niin tekisi? Ääniä on kuitenkin monta. Kilinää ja liikkeestä aiheutuvia. Rakennelman toisella puolella palaa, mutta tuli ei leviä. Kypsennetäänkö siellä saalista? Miksi tuli muuten palaisi, mutta en haista muuta kuin savun. Kumarrun ja hiivin rakennelman luokse. En halua, että ne näkevät. Yritän tähyillä rakennelman yli, mutta näen vain liekeistä nousevat kipinät, kun ne sammuvat lyhyen lentonsa jälkeen. Kaikki äänen lähteet ovat rakennelman katveessa. Hiivin rakennelman toiselle kulmalle kumarassa ja kurkistan. Pieni olento seisoo hieman kauempana, huojuen ja selin minuun. Merkitsee reviiriään aukiolla. Tunnen kuinka kynteni nytkähtävät esiin, ja hetkeksi ylähuuleni vetäytyy tiukaksi viivaksi paljastaen hampaani. Tukahdutan kurkusta kumpuavan murinan. Olen täällä ainoastaan uteliaisuuteni ajamana, muistutan itselleni, en taistelemassa elintilasta. Kynteni repivät rätisten rakennelman seinään syvät urat. Olento käännähtää minuun päin, hetken aikaa tuijotamme toisiamme silmiin. Näen sen samean katseen, mutta en oivaltamisen välähdystä. Vetäydyn nurkan taakse olennon räpsäyttäessä silmiään. Hetken päästä kuulen etääntyvät askeleet. Olento ei nähnyt minua. Olen juuri aikeissa astua kulman taakse ja seurata olentoa, kun kuulen lyhyen kirkaisun takaani. Pyörähdän kynnet valmiina ja hampaat irveessä ympäri valmiina puolustautumaan ja näen olennon. Olento kuin nukke valahtaa veltoksi ja taittuu nurmikolle makaamaan. Jähmetyn ja kuuntelen muuttuiko jokin yössä. Pidättelen hengitystäni ennen kuin otan askeleen lähemmäksi. Kumarrun olennon ylle ja kallistan päätäni kuullakseni onko se elossa. Elossa on totean, ja käännän olentoa kynnelläni, että näkisin uudelleen sen kasvot. Se näyttää niin rauhalliselta, niin tyyneltä, silti niin jännittävältä. Vaikka olento on outo, tunnen sen herättelevän minussa jotain. Tökkään sitä varovasti sormellani. Se kurtistaa kulmiaan ja työntää käteni pois. Huh! Murahdan hymyillen ja nostan sen pitkiä hiuksia kynnen kärjelläni. Ne ovat niin vaaleat, melkein kuin seitti, muttei ihan. Yö hiljenee kuin merkistä. Sirkat valtaavat serenaadillaan yön ja jossain huhuilee pöllö. Olennot huutavat toisilleen, kuuluu askelia, niitä on paljon. HAI-DII! HAI-DII! Olennot huutavat. Ne etsivät tätä harhautunutta ajattelen, ja jostain itselleni tuntemattomasta syystä nostan olennon rintaani vasten ja juoksen aukion poikki metsään. Horjahdan, männynrunkoa vasten. Kiroan sen aiheuttamaa rasahdusta ja kuulen kuinka latvuksista linnut pyrkivät lentoon. Se ei ollut lainkaan sujuva lähtö. Lopulta huudot hiljenevät kuiskauksiksi ja lyhennän askeltani. Työnnän olennon rinnaltani ja katselen kämmenilläni sitä. Se nukkuu raskaasti. Mitä minä oikein olen tekemässä? Mitä muut heimostani sanovat? Jäävätkö olennot kaipaamaan tätä- Hai-diita? Nostan pääni ilmaan ja haistelen tuulta. Korjaan suuntaani ja lähden kohti omaa aluettani.